

ΕΦΤΑ ΨΥΧΕΣ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ

Copyright © 2014 Polaris Εκδόσεις – Ζαχαρίας Μαυροειδής
Επιμέλεια-διόρθωση: Κυριάκος Αθανασιάδης
Σχεδιασμός έκδοσης: Χριστίνα Κατσίχτη
Ζωγραφιά εξωφύλλου: Φωτεινή Στεφανίδη

Διατηρούνται όλα τα πνευματικά δικαιώματα. Κανένα τμήμα του βιβλίου δεν μπορεί να αναπαραχθεί, να αποθηκευτεί σε βάση δεδομένων ή να διαβιβαστεί με οποιαδήποτε μορφή ή με οποιοδήποτε, ηλεκτρονικό, μηχανικό, αντιγραφικό ή κάθε άλλο μέσο, χωρίς προηγουμένως να έχει δώσει άδεια ο εκδότης.

POLARIS ΕΚΔΟΣΕΙΣ: BIBLIA-MULTIMEDIA
Ναυαρίνου 17, 10681 Αθήνα
Τηλ.: 2103836482, fax: 2103807608
www.polarisekdoseis.gr, info@polarisekdoseis.gr

ISBN 978-960-6829-50-5

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗΣ

ΕΦΤΑ ΨΥΧΕΣ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

POLARIS ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Τριαντάφυλλο	11
2. Νυχτολούλουδο	19
3. Μητέρα	32
4. Καρύδα	43
5. Γιασεμί	49
6. Αβάπτιστες	59
7. Γαρούφαλλο	72
8. Κουνέλι	88
9. Θυμάρι	97
10. Γράσο	105
11. Χρουστσόφ	110
12. Δηλητήριο	123
13. Χιόνι	141
14. Ποδαρίλα	149
15. Λεβάντα	160
16. Γάζα	167

17. Σόι	175
18. Ψάρας	187
19. Κοινόβιο	202
20. Αθάνατος	215
21. Βασιλική Τατοΐου	224
22. Η μυρωδιά	239
23. Εντόσθια	248
24. Αίμα	259
25. Πύον	269
26. Κρασί	280
27. Φάρμακο	293
28. Αρμύρα	300
29. Χιονάτη	317
30. Μάρμαρο	331
31. Σχόρδο	339

Στην Πενικιλίνη

Τριαντάφυλλο

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος, το τριήμερο της 28ης Οκτωβρίου σήμανε και τυπικά το τέλος της θερινής σεζόν για το νησί. Όσες πανσιόν και ταβέρνες παρέμεναν ακόμη ανοιχτές κλείσανε κι αυτές, καθώς ο μικρός οικισμός έπεφτε νωχελικά σε χειμερία νάρκη. Ψυχή δεν έμενε τον χειμώνα σ' αυτή τη μεριά του νησιού — ανθρώπινη τουλάχιστον. Γιατί, κατά τα άλλα, ξεχειμώνιαζαν εδώ πολλές έρημες ψυχές, σε σεντ των εφτά.

Ήταν γεγονός. Ο παππούς Βασιλικός και η γιαγιά Λεμονιά γύριζαν στην πόλη. Ο Τόντο και η Μαρί Σαντάλ μένανε χωρίς στέγη, χωρίς χάρδια, χωρίς το καθημερινό σπιτικό φαΐ και τη σπανιότερη χαρά της κονσέρβας πατέ λαγού.

Η Μαρί Σαντάλ αναλογιζόταν την κρισιμότητα της κατάστασης καθισμένη στην αγαπημένη της θέση πάνω στη μάντρα. Το βραχνιασμένο ράδιο της παλιάς Μερ-

σεντές έπαιζε περήφανα στρατιωτικά εμβατήρια της επετείου, ενόσω ο Βασιλικός έκανε τα τελευταία δρομολόγια από το σπίτι προς το αμάξι. Είχε ήδη στοιβάξει βαλίτσες, σεντ ψαρέματος και τα αγαπημένα κατσαρολικά της Λεμονιάς και τώρα κουβαλούσε το «καμάρι» του, έναν θεόρατο, μοσχοβολιστό βασιλικό.

Ύπνους πολλούς είχε ρίξει η Μαρι Σαντάλ στη δροσιά αυτού του φυτού, αρωματίζοντας τη γούνα της με τη φρέσκια μυρωδιά του. Η ίδια μυρωδιά χαρακτήριζε και τον ιδιοκτήτη του, τουλάχιστον στα ευαίσθητα γατίσια ρουθούνια, εξού και το όνομά του κατά την ανεπίσημη βάφτισή του από τις εφτάψυχες νονές του. Κατά αντίστοιχο τρόπο, η κολόνια «Μυρτώ» με άρωμα λεμόνι είχε ονοματοδοτήσει τη σύζυγό του.

Τα αντίστροφα βαφτίσια, αυτά των γατιών από τους ανθρώπους, ήταν συνήθως πιο φιλοσοφημένα. Ο Τόντο, για παράδειγμα, είχε ένα λατινογενές όνομα που εμπνεόταν από τη χαμηλή ευφυΐα του. Κι ο ίδιος δεν έχανε ευκαιρία να αποδείξει πόσο ταιριαστό τού ήταν. Απ' τα χαράματα είχαν ξεκινήσει οι παππούδες να κλείνουν το σπίτι, είχε φτάσει μεσημέρι, κι αυτός ακόμη να πάρει χαμπάρι το δράμα που τους ξημέρωνε. Ίσα-ίσα, εδώ και ώρα κυνηγούσε με λύσσα μία μύγα στη βεράντα.

Κρυμμένος πίσω από μια γλάστρα, ζύγιαζε τα καπούλια του περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να επιτεθεί. Η μύγα είχε σταθεί στον μεταλλικό σταυρό, στην κορυφή του στύλου που κρατούσε την ελληνική σημαία. Μ' ένα φιλόδοξο σάλτο, ο Τόντο τινάχτηκε προς το έντομο. Αντί όμως να καταλήξει στον σταυρό, κου-

τούλησε στο δοκάρι, είκοσι πόντους δεξιά. Τα νύχια του πρόβαλαν αστραπιαία από τις θήκες τους και καρφώθηκαν στο πανί.

Πάλι αστόχησα; αναρωτιόταν καθώς ταλαντευόταν γαντζωμένος στη γαλανόλευκη από την αριστερή του πατούσα. Τόσην ώρα μελετούσε το σάλτο του... Ήταν που αγνοούσε ότι έπασχε εκ γενετής από μία σπάνια εγκεφαλική πάθηση, εξαιτίας της οποίας αντιλαμβανόταν τον χώρο λανθασμένα: για τον Τόντο, τα πάντα βρίσκονταν μετατοπισμένα κατά τριάντα μοίρες.

Ο μικρός κεραμιδόγατος κατάπие την απογοήτευσή του κι αποφάσισε να αναρριχηθεί. Το βάρος του όμως ήταν πολύ μεγάλο για τις αντοχές των ραφών του παλιού λάβαρου. Η σημαία άρχισε να σκίζεται σε λωρίδες —μία γαλάζια, μία λευκή— που κρατιόντουσαν μόνο στο στρίφωμα, δημιουργώντας ένα σχοινί που τον έφερε όλο και πιο κοντά στο έδαφος.

Από κάτω εμφανίστηκε τρέχοντας η μικρή Τριανταφυλλιά. Άνοιξε τα χέρια της και φώναξε:

«Τόντο! Πήδα!»

Ο Τόντο πήδηξε στην αγκαλιά της, κουβαριασμένος σε γαλανόλευκα κρόσσια. Η Λεμονιά άρχισε να επικαλείται θεούς και δαίμονες:

«Αυτό το γιατί μέχρι τελευταία στιγμή θα κάνει ζημιές! Και μετά θες να τα πάρουμε και στην Αθήνα... Ε δεν είμαστε με τα καλά μας...» μονολόγησε απομακρυνόμενη.

Η Τριανταφυλλιά ζούληξε τον Τόντο και ξέσπασε για πολλοστή φορά σε κλάματα. Είχε κατέβει εκτάκτως

στο νησί για το τριήμερο, τάχα μου για να βοηθήσει στο κλείσιμο του σπιτιού. Στην πραγματικότητα, ήθελε να κάνει μια τελευταία προσπάθεια να πείσει τους παππούδες της να υιοθετήσουν τα γατάκια της. Αυτοί όμως ήταν ανένδοτοι.

Αισθανόμενη τον χρόνο να λιγοστεύει, η Μαρί Σαντάλ πήδηξε στη βεράντα κι έτρεξε κοντά στη μικρή. Μετά από σύντομο δισταγμό, τρίφτηκε ναζιάρικα στα πόδια της, κάτι που δεν είχε καταδεχτεί να κάνει ολόκληρο το καλοκαίρι. Η Τριανταφυλλιά χαμπάρι:

«Ούτε καν τον Τόντο;» κλαψούρισε με τον γάτο στην αγκαλιά της.

Η Μαρί Σαντάλ έγινε έξαλλη. Μόλις είχε κάνει μία υπέρβαση, χαϊδεύοντας με την πανέμορφη μούρη της το γρατζουνισμένο πόδι της μικρής. Και ιδού το ευχαριστώ: την έβαζε δεύτερη, πίσω από τον αδερφό της.

Ήταν γεγονός πως η μικρή τού είχε αδυναμία. Πιο καλόβολος γάτος δεν είχε ξαναγεννηθεί. Ήταν και η πάθησή του που τον οδηγούσε στα πιο κωμικά ατυχήματα, τα οποία συνοδεύονταν από ένα βλέμμα πλημμυρισμένο απορία: «Γιατί πάλι;» Ένα βλέμμα που γινόταν ακόμη πιο χαριτωμένο χάρη στα δυσανάλογα μεγάλα αυτιά που το στεφάνωναν.

Ο Τόντο είχε μετακομίσει πρώτος στο σπίτι, κάπου τον Ιούλιο. Λίγο καιρό αργότερα έφτασε και η Μαρί Σαντάλ. Αυτός δεν την αναγνώρισε —είχε φύγει βρέφος από το σπιτικό τους—, και η Μαρί Σαντάλ προτίμη-

σε να του αποκρύψει τη συγγένειά τους. Του δήλωσε μόνο την ευγενική καταγωγή της: ήταν γάτα σπάνιας ράτσας, «Βασιλική Τατοΐου». Μετά βέβαια έπρεπε να του εξηγήσει τι σήμαινε «γάτα ράτσας» προκειμένου να καταλάβει γιατί ήταν μία γάτα με κύρος, το οποίο με τη σειρά του την οδήγησε στο να του εξηγήσει τι σήμαινε «κύρος» — και κάπου εκεί εγκατέλειψε την προσπάθεια.

Ο γάτος ουδόλως θαμπώθηκε από την ευγενή καταγωγή της. Πόσο μάλλον η Τριανταφυλλιά. Έχοντας καλομάθει με τον Τόντο, θεώρησε ότι και η Μαρί Σαντάλ θα ήταν το ίδιο πειθήνια στις ορέξεις της. Ήθελε συνέχεια να την κάνει σβούρες στον αέρα, να της χαϊδεύει την πλάτη σαν να άπλωνε άσφαλτο, να την ταΐζει και να την ποτίζει με το ζόρι, όποτε της έκανε κέφι. Ήταν πραγματικά πολύ εκνευριστική. Όσπου κάποια στιγμή το παραξήλωσε: ένα πρωινό, στα καλά του καθουμένου, αποφάνθηκε ότι τα δύο γατάκια της βρομούσαν και πως έπρεπε να τα πλύνει με το αγαπημένο της σαμπουάν με άρωμα τριαντάφυλλο προκειμένου να μυρίζουν ακριβώς όπως κι αυτή. Δεν άντεξε η Μαρί Σαντάλ. Με το που πήγε η μικρή να τη ρίξει στη σκάφη, της πάτησε μια γρατζουνιά που της άφησε σημάδι για μέρες.

Η Τριανταφυλλιά δεν την ξανάγγιξε όλο το καλοκαίρι. Την άφησε να τριγουρίζει στην αυλή, για χάρη του Τόντο, αλλά χωρίς πολλά-πολλά. Άλλο που δεν ήθελε η Μαρί Σαντάλ. Είχε το φαΐ της, είχε την ησυχία της, είχε και τον ηλίθιο τον αδερφό της να τη ζεσταίνει τα βράδια...

Κάπως έτσι κύλησε το καλοκαίρι, και κάπως έτσι φτάσανε στο σήμερα. Η Τριανταφυλλιά να σπαράζει πολτοποιώντας τον Τόντο στην αγκαλιά της, ο Βασιλικός και η Λεμονιά να την καλοπιάνουν, και η Μαρί Σαντάλ να παρακολουθεί ψύχραιμη από κάποια απόσταση. Κι όσο κι αν την πλήγωνε αυτό, άλλο τόσο τη γέμιζε υπερηφάνεια. Σε τελική ανάλυση δεν ήταν όποια κι όποια. Ήταν μια Βασιλική Τατοΐου.

Είχε φτάσει η ώρα. Οι πατούσες του Τόντο άγγιξαν τις πλάκες Καρύστου μετά από το δεκάλεπτο σερί ζουλήγματος της Τριανταφυλλιάς. Το γκρι τιγρέ τρίχωμά του λαμπύριζε πασπαλισμένο με φρέσκα δάκρυα. Η αυλόπορτα σύρθηκε τσιρίζοντας σκουριασμένα, η αργόσχολη κλειδαριά σφάλισε με κόπο και οι πόρτες του αμαξίου κατάπιαν τους λυγμούς της μικρής.

Η Μαρί Σαντάλ κοίταξε τον Τόντο με βλέμμα στωικό, έχοντας πλήρη συνείδηση της περιπέτειας που τους ξημέρωνε.

«Μην ανησυχείς. Θα σε πάρω μαζί μου. Θα γίνεις ο ακόλουθός μου», του είπε καθησυχαστικά.

Αυτός μύρισε λίγο γύρω του και ύστερα είπε:

«Φαΐ μάς άφησαν για το βράδυ;»

Η Μαρί Σαντάλ αναλογίστηκε για μιαν ακόμη φορά το μέγεθος της αφέλειας του αδερφού της. Αμέσως μετά έκανε ένα τριπλό σάλτο και ανέβηκε από το πιθάρι στο περβάζι του μπάνιου κι από εκεί στη θέση της στη μάντρα.

Εκείνη τη στιγμή περνούσε από κάτω η παλιά Μερσεντές. Στο πίσω κάθισμα καθόταν η Τριανταφυλλιά. Βλέποντάς τη να ξεπροβάλλει πάνω στη μάντρα, κόλλησε στο τζάμι τσιρίζοντας, συγκινημένη από την πρωτοφανή εκδήλωση αγάπης της ακατάδεκτης γάτας. Προς έκπληξη τώρα της Μαρί Σαντάλ, το αμάξι φρέναρε απότομα, η Τριανταφυλλιά πετάχτηκε έξω κι έτρεξε προς το μέρος της με μύξες και δάκρυα να λαμποκοπούν γύρω από το χαμόγελο της.

Η γάτα κορδώθηκε με προσμονή. Ένα παραπονιάρικο νιαούρισμα γλίστρησε σαν χάδι από τον λαιμό της. Η μικρή πλησίαζε εκστασιασμένη φωνάζοντας ανάμεσα σε λυγμούς:

«Τόντο, Τόντο, Τόντο...» κι όταν έφτασε από κάτω, είπε: «Α... η Μαρί Σαντάλ είναι...» Έκανε αναστροφή, περπάτησε κατσούφα ως το αμάξι, μπήκε μέσα και φύγανε.

Η Μαρί Σαντάλ κρατήθηκε να μην ορμήσει στη μούρη της να της αφήσει ένα ενθύμιο για τον χειμώνα. Για λίγα δευτερόλεπτα, όσο έκανε να φτάσει κοντά της η Τριανταφυλλιά, είχε πιστέψει ότι ερχόταν να την πάρει μαζί της, ότι είχε καταλάβει —έστω την ύστατη στιγμή— την αξία της. Και είχε συγκινηθεί. Γιατί, αν έκανε την απόμακρη, ήταν επειδή θεωρούσε πως μόνο έτσι θα την αγαπούσαν οι άνθρωποι: εκτιμώντας τον αυστηρό χαρακτήρα της, την κλάση της, την παιδεία της. Αλλά όχι. Έπρεπε να υποστεί κι άλλες ταπεινώσεις πριν βρει έναν άνθρωπο αντάξιό της.

Γύρισε το βλέμμα της προς την αυλή και είδε τον

Τόντο να κυνηγάει την ουρά του. Είχε ήδη λαχανιάσει, αλλά συνέχιζε. Μα πώς ήταν δυνατόν η Τριανταφυλλιά να τη μπέρδεψε μ' αυτό το γατί; Ναι μεν μοιάζανε τα τιγρέ κεραμιδί τριχώματά τους, αλλά κατά τα άλλα η μέρα με τη νύχτα. Στο κάτω-κάτω, υπήρχε και μία διαφορά ράτσας ανάμεσά τους.

«Άι στην ευχή...» μονολόγησε χτυπώντας ρυθμικά την ουρά της στη ράχη του μαντρότοιχου.

Έπρεπε να φύγουν γιατί είχανε δρόμο μπροστά τους. Πρώτα όμως, ήθελε να κάνει το λουτρό της. Ήλπιζε πως, μαζί με το τρίχωμα, θα καθάριζαν και οι λογισμοί της.

Με πάσα χάρη, η Μαρί Σαντάλ έγλειψε την πατούσα της και στη συνέχεια έπλενε μ' αυτήν μέτωπο, βλέφαρα και μάγουλα. Η πατούσα επέστρεφε στο στόμα της με τη γεύση της Τριανταφυλλιάς — το τρίψιμο στο πόδι της μικρής είχε ράνει το κούτελό της με τη διαπεραστική μυρωδιά της. Με κάθε γλείψιμο, μαδούσε πέταλο-πέταλο το λουλουδένιο άρωμα, και μαζί του μαδούσαν και οι απατηλές προσδοκίες της Μαρί Σαντάλ για μια ζωή δίπλα σε μια κοπέλα που θα βρομοκοπούσε τριαντάφυλλο.